

Koroški pevci med nami

Zadnje dni julija in v začetku avgusta so nas obiskali slovenski pevci s Koroškega. Zapeli so našim izseljencem v Vestfaliji. Potem so šli v Holandijo. Od tam so pihali k rojakom v Sev. Francijo in v Pariz. Vrnili so se čez Belgijo in Holandijo v domovino pod Karavankami.

Njihov obisk bo ostal nepozaben med nami. Ko smo zvedeli, da pridejo, so se naša srca razveselila. Začutili smo, da smo sinovi tistega naroda, o katerem je zapisal pisatelj Cankar: „Pesem bo njih jezik in njihova, pesem bo vriskanje!” Mnogi med nami so znali tudi kaj žrtvovati, da so jih mogli iti poslušat. Škoda je le, da so morali zaradi prekratkega časa opustiti misel na obisk rojakov okoli Metza in na angleških otokih.

Pevski zbor se naziva „Slavček”. Vodi ga dr. Valentin Inzko, profesor v Celovcu. Sestavljajo ga: prva tenorista Hans Pogorličnik, Lovro Kušej, druga tenorista Hans Einspieler in Hansi Schötl, prvi bas pojeta Avgustin Šelander in Maks Nachtigall, drugi bas pa Franc Safran in Anton Hribernik. Na poti po zapadni Evropi jih je spremljal požrtovalni voditelj koroških Slovencev, prof. dr. Joško Tischler.

Dragi bratje Korošci! Hvala Vam za veselje, ki ste ga nam naredili. Najlepše ste nam prinesli, kar imate. Pokazali ste nam to, kar najbolj ljubimo v tujini: domačo slovensko pesem. Ta nas razveseli, ta nas dviga! Zato Vam kličemo še enkrat: hvala Vam in čimprej na svidenje!

Po Malem Šmarnu — trgateg

V septembru je priljubljen praznik Marijinega rojstva. Ponekod pravijo 8. septembru tudi Mala maša ali Mala Gospojnica. Ozračje se shladi in nastopi jesen. Belokranjski pregovor pravi: „Mala maša za suknjo vpraša.” V Rogaški Slatini prinesejo na ta dan kmetice k Marijini podružni cerkvi pšenico. Duhovnik jo blagoslovi in po maši jo verniki vzamejo nekaj malega s seboj za med seme.

V Benečiji imenujejo ta praznik „bandivina”, ker se po tem dnevu ponekod že „bendima” t. j. trga grozdje. V Brdih sveti Mihael 29. sept. „odpira kleti in vendimo”. So pač zgodnji tam. Na Štajerskem se začne

branje grozdja šele sredi vinotoka t. j. oktobra. Viničarji skrbno pregledujejo, kdaj bo zrelo. Ko je dobro, sporoče „gazdi”, naj pride. Ta ne sme priti praznih rok. Trgateg je velik praznik za vse. Zato ne sme manjkati ne jedače, ne pijače.

Grozdje se seveda „preša”. Vinska preša je vinogradniku zelo draga. Tu se vinski pridelek, za katerega je toliko truda in skrbi, pretvarja v mošt in potem v denar in kruh, kot poje pesem:

„Prišel bo sveti Martin
v naše gorice:
'z mošta bo storil vin',
'z vina petice.”

Nepozabni spomini

Ko sem prišel kot izseljenec v Francijo, se mi je izpolnila želja, poročiti v Lurd. Zbrala se nas je mala skupina Slovencev, mož, fantov, žena; še dete v materinem naročju smo imeli kot romarja med seboj.

Po dolgi vožnji, med katero smo po navadi lurških romarjev molili in peli Marijine pesmi, smo se približali Lurdu. Še malo, in videli bomo prvič v življenju mesto Lurške Matere božje. Vsi smo stali pri oknih in željno čakali, da zagledamo cilj našega potovanja. Že zakliče prvi: „Lurd!“ Odpre se nam čudovit prizor. Veličastne bazilike nas pozdravijo onkraj reke Gave in predvsem kip Lurške Matere božje v votlini prikazovanj, kjer plapola nešteto sveč.

Nedopovedljivo čustvo nas prevzame, solze veselja nam stopijo v oči, ko zapojemo Mariji v pozdrav: Ave, ave Marija!

Šest nepozabnih dni smo preživeli v Lurdu. Popisati naše občutke s te lurške božje poti ni mogoče. Čela številka „Naše luči“ bi ne imela prostora, da bi jih na kratko opisali.

Povem vam le, kateri kraj nam je bil najljubši in kamor smo se zopet in zopet vračali. To je bila lurška votlina, kjer se je Marija 18 krat prikazala in po Bernardki govorila svetu. Tri lurške cerkve so tudi lepe, a tu je zibelka lurške božje poti. V votlini betlehemske je dala presveta Devica Jezusa svetu, v to votlino lurško je stopila božja Mati, da dá Jezusa meni, grešnemu romarju, dá Jezusa svetu, ki je pozabil Nanj in zato prišel v nesrečo.

Imaš občutek, da ti Brezmadežna govori, te opominja in te vabi v nadzemski raj. Pozabiš na svet in predobčutek sreče in blazenstva te objame ob misli, ko boš za večno pri svoji nebeški Materi. Ni čudno, da vsak romar prizna, da še nikjer ni tako goreče molil, kot je v Lurdu, zlasti pred votlino.

Z žalostjo smo se izseljenci ločili od svetega kraja, potem ko smo dali pred Marijin kip veliko svečo, da bi gorela, ko nas ne bo več tam, in pričala o naši veri, našem zaupanju in ljubezni do Marije.

Iz vlaka smo še zadnjič pozdravili s solzami v očeh lurško Mater božjo: Ave, ave Marija! Božja in naša Mati, varuj nas izseljence na tujem, varuj naš narod doma, da ostanemo vsi Tvoji!

Zp.

Tam za goro

1. Bog je ustvaril zemljo,
oj zemljico, oj zemljico,
Bog je ustvaril zemljo, oj zemljico.
Odp.:
Oj tam za goro,
oj tam za goro,
škrjančki, škrjančki,
škrjančki pojo.

2. Zemljica rodila oj trtico...
3. Trtica rodila oj grozdka dva...
4. Grozdka napolnila oj sodčka dva...
5. Sodčka napolnila oj litra dva...
6. Litra napolnila oj glažka dva...
7. Glažka napojila oj bratca dva...

Narodna pesem

NAJNOVEJŠI PODATKI

Prej neznatno mesto v Pirenejih ob špansko-francoski meji, Lurd, je postalo svetovnoznano po Marijinih prikazovanjih preprosti revni deklici Bernardki. Na Marijino posredovanje se na tem kraju vršijo številni čudeži. Zato je med romarji vedno toliko bolnikov, ki prihajajo prosit zdravja, polajšanja in tolažbe. Za ta ozdravljenja so se že od nekdaj zanimali zdravniki, tako verni kot brezverni.

V letu 1951 je v Lurdu preiskovalo ozdravljenja, o katerih se je mislilo, da so čudežna, 1410 zdravnikov. Od teh je bilo 791 iz Francije, 159 iz Italije, 137 iz Anglije in Irske, 130 iz Belgije, 58 iz Nemčije, 54 iz Holandije, 32 iz Švice, 21 iz Amerike, 13 iz Avstrije, 6 iz Španije, 3 iz Egipta, po dva iz Danske in iz Cejlona, 1 Portugalec in 1 Finec. Med temi zdravniki so bili najrazličnejši specialisti.

V Lurd je prišlo 1.832.000 romarjev (leta 1950: 1.600.000). Med temi je bilo 24.224 bolnikov (1950: 18.856). Posebnih romarskih vlakov je bilo 416 (1950: 332). V vodi iz lurškega studenca se je kopalo 64.500 moških (1950: 58.712) in 163.346 žensk (148.434).

„RERUM NOVARUM“

(Nadaljevanje)

Proti zlorabam liberalnega gospodarstva v 19. stoletju so nastopili tudi socialisti, katerih voditelj je polagoma postal nemški žid Karel Marx. Ti so videli rešitev nevzdržnega stanja delavskega stanu v razredni borbi, v odpravi zasebne lastnine in v vsemogočnosti države, ki dobi svojo pravo obliko v „diktaturi proletariata“.

V okrožnici „Rerum novarum“, ki je izšla 1891, kaže papež Leon XIII. zmotnost tega socialističnega nauka.

O borbi med razredi pravi papež takole: „Velika zmotna je misliti, da sta oba razreda (razred delavcev in razred delodajalcev) rojena sovražnika drug proti drugemu, kot da bi narava oborožila bogate in revne za neprestano medsebojno borbo. Ravno nasprotno je res! Kajti kot se udje v človeškem telesu kljub njih različnosti čudovito prilagajajo drug drugemu in tvorijo harmonično enoto, tako sta v družbi oba razreda po naravi poklicana, da se harmonično združita in tvorita popolno ravnotežje.“

Oba stanova namreč nujno potrebujeta drug drugega. Ne moremo si misliti kapitala brez dela in ne dela brez kapitala. Sloga med njima rodi red in lepoto; nasprotno pa more iz neprestane borbe slediti samo zmešnjava surovih borb.

„Socialisti,“ nadaljuje papež, „težijo za odpravo zasebne lastnine, ki naj bi prišla pod upravo občine ali države. Hvalijo se, da prinašajo s tem prenosom lastnine učinkovito zdravilo sodobnim neprilikam.“ Toda papež zavrača ta nauk, „ker ne samo da ni sposoben napraviti konca socialnemu sporu, ampak bi bil nasprotno delavcu v veliko škodo, če bi bil postavljen v življenje. Po drugi strani bi pa bil skrajno krivičen, ker krši zakonite pravice lastnikov, popači vlogo države in hoče popolnoma preobrniti vso socialno zgradbo.“

Nato papež razlaga, zakaj bi socialistični nauk o zasebni lastnini škodil delavcu samemu:

„Če delavec dá svoje sile in svojo delavnost na uslugo drugemu, stori to samo zato,

da zasluži sredstva za preživljanje. Od svojega dela ne pričakuje samo pravico do plače, ampak tudi popolno pravico, da s plačo svobodno razpolaga. Če si torej z varčnim prihrankom kupi njivo, je popolnoma jasno, da ta njiva ni nič drugega, kot njegova plača v spremenjeni obliki. Tako pridobljena njiva bo delavčeva lastnina iz istega razloga kot plača sama za njegovo delo. In prav v tem obstoji“, pravi papež, „pravica do premoženja in nepremične lastnine.“

„Odprava zasebne lastnine, za katero teže socialisti, bi imela za posledico, da bi delavčev položaj napravila še bolj negotov, ker bi mu odvzela svobodno razpolaganje z zaslužkom in ker bi mu istočasno odvzela vsako upanje in možnost povečati svoje premoženje in izboljšati svoj položaj.“

Vpeljava socializma,“ govori papež, bi bila krivična, kajti zasebna in osebna lastnina pripada človeku po naravnem pravu. To, kar nas odlikuje in nas dela ljudi in bistveno loči od živali, je naš razum. V moči te predprave je treba priznati človeku ne samo splošno zmožnost rabiti zunanje reči, ampak tudi **stanovitno in stalno pravico imeti te reči v posesti**. Odtod izvira pravica imeti v svoji posesti ne samo sadove zemlje, ampak tudi zemljo samo, ki je poklicana, da je po svoji rodovitnosti dobaviteljica za bodočnost.“

„Pravico do zasebne lastnine, katero v imenu narave zahtevamo za vsakega poedinca, je treba v posebni meri priznati **družinskemu poglavarju**. Narava mu nalaga sveto dolžnost hraniti otroke in zanje skrbeti. Narava gre celo dalje: ker otroci izražajo obličje očeta in so na nek način nadaljevanje njegove osebe, ga vodi do misli, da se zanima za njih **bodočnost** in jim ustvarja dediščino, s katero bodo mogli na nevarni poti življenja kljubovati vsem neprilikam. To pa bi bilo nemogoče brez zasebne lastnine.“

Socializem v praksi izmaliči vlogo države: „Pred družbo, v kateri bi naleteli bolj na ovire kot na pomoč, bolj na zmanjšanje pravic kot na njih zaščito, bi posamez-

niki in družine prej bežali, kot pa jo iskali."

Poročila, ki govore, kako stotine oseb dan za dnem beže iz držav, kjer vlada socializem, nam potrjujejo strašno resničnost teh papeževih besedi.

„Dopustiti torej," nadaljuje papež, „da bi civilna oblast svojevoljno vdrla v svetišče družine, bi bila težka in zlih posledic polna zmeta. Tako grešijo socialisti, ki hočejo očetovsko previdnost nadomestiti s previdnostjo države, proti naravni pravici in trgajo vezi družine."

Če zasledujemo razmere v naši domovini in v drugih deželah, kjer imajo Marksovi socialisti izključno oblast, nas pretrese točna uresničitve napovedi, ki jo je že pred 61 leti zapisal Leon XIII.:

„Poleg krivičnosti socialističnega sistema preveč dobro vidimo njegove zle posledice: nered v vseh stanovih družbe, odvrtna in neznosna sužnost za vse državljane, odprta vrata vsem neslogam, nadarjenost in usposobljenost brez pobude, čigar posledica je posušitev bogastev v njih izviru, in končno namesto toliko pričakovane enakosti v blaginji enakost v pomanjkanju, siromaštvu in bedi."

Oče slovenskih izseljencev

Z veseljem se spominja tudi naš list zlatomašniškega jubileja p. Kazimirja Zakrajška. Delo tega moža, ki živi med ameriški Slovenci, je namreč rodilo in še rodi sadove tudi med nami v zapadni Evropi.

Leta 1906. je prišel v Ameriko za našimi izseljenci. Videl je, kako so prepuščeni sami sebi in kako jih brezverska tujina požira vase. Kovačev sin, doma iz Prešerja ob Ljubljanskem barju, se je z vso ognjevitostjo lotil dušnega pastirstva med njimi. Ustanovil jim je list „Ave Marija". Priklical je za seboj še druge domače duhovnike. Organiziral je slovenske župnije v Združenih državah.

Ko se je vrnil v Slovenijo, je spomnil domovino na njene dolžnosti do svojcev v tujini. Leta 1928. je postal predsednik obnovljene „Družbe sv. Rafaela". Leta 1929. je ustanovil „Izseljenski vestnik", dobro poznan našim ljudem v zapadni Evropi. Ob njegovi plamenici, polni ljubezni za roja-

Pravo socialistično pojmovanje države, kot si ga je zamislil Marks, ne more obstajati brez „diktature proletariata". Do te je leta 1917 prišlo v Rusiji in po 1945 v vseh deželah za železnim zastorom, tudi v Jugoslaviji. Tako pojmovanje države obsoja vsa okrožnica in še posebno tisto poglavje, v katerem govori papež o normalnih vlogah države. **Država**, kot si jo zamišljajo Marksovi socialisti in komunisti, more biti samo grob vsake svobode.

(Dalje prihodnjič.)

PRED 90 LETI UMRL SLOMŠEK

Letos poteka 90 let, odkar je zatisnil svoje oči svetniško živeči mariborski škof Anton Martin Slomšek. Bil je tudi pesnik in velik vzgojitelj.

Poslušajte, kaj je zapisal!

„Materin jezik je najdražja dota, ki smo jo od svojih prednikov prejeli."

„Kriva vzgoja otrok je slabih časov mati."

„Ne izgovarjaj se, da nisi prvi in zadnji, ki slabo živiš; saj tudi prvi in zadnji ne boš, ki v pogubljenje pojdeš."

ke v tujini, so se prižgale še druge. Prišli so med nas poleg drugih g. V. Zupančič, g. S. Grims, g. A. Švelc, g. D. Oberžan, p. H. Prah kot izseljenski duhovniki, A. Šlibar, J. Jankovič in Sv. Stoviček kot izseljenski učitelji.

Na njegovo pobudo je prišlo do praznovanja Izseljenske nedelje, ustanovitve Izseljenskega muzeja in arhiva v Ljubljani. Dozorela je misel o Izseljenskem institutu. Začeli so se Izseljenski kongresi in leta 1938. je prišlo do ustanovitve Slovenske izseljenske zbornice.

Sveda mu življenje ni prihranilo razočaranj. Tako so mu vojni in povojni dogodki uničili mnogo njegovih zamisli, ki so bile nam izseljencem v korist, našemu narodu pa v čast.

Sivolasemu „očetu slovenskih izseljencev" priskrbo čestitamo tudi mi po zapadni Evropi!

Iz domovine v tujino

Moj namen nikdar ni bil iti po svetu. Vedno se mi je zdelo, da je najlepše tam, kjer smo bili rojeni. Kar čudno se mi je zdelo, da gredo ljudje po svetu.

Časi so se spremenili: starši so mi pomrli, enako brat in sestre, ostala sem sama in dočakala 60. leto. Veliko smo delali in trpeli v domovini, pa kljub temu smo bili srečni. Namenila sem se, da bom hodila vsak dan k sv. maši, da se čim lepše pripravim za srečno večnost. To je bilo tudi moje veselje. Prišla je vojska, moji načrti so bili uničeni. Kar čez noč so Nemci aretirali g. župnika, enako v sosednji župniji, tako smo bili brez duhovnika, brez svetih zakramentov. Tedaj sem sklenila, da grem kamorkoli, samo da bom lahko zopet hodila k sveti maši. Bilo je tako dolgčas, da se ne da popisati. Prišlo je nato povelje, da se morajo kmetje izseliti iz Svibnega v Zagorje. Ljudje so v novi žalosti morali zapustiti svoje domove in oditi v Zagorje. Tudi jaz sem šla še enkrat na svoj rojstni dom. Pozno je že bilo, ko sem prišla tja. Tam pa sem jokala kot mali otrok! V bližini sta bila dva sorodnika iz Francije, ki sta prišla po slovo od svojega brata. Pa mi je žena rekla: „Pojdite z nami v Francijo, tam boste lahko šli vsak dan k sv. maši!“ Takoj sem se odločila, da grem. Papirjev ni bilo treba nič, ker je bilo takrat vse pod Nemčijo. Njene besede mi done že 10 let neprestano: tam boste pa lahko šli vsak dan k sv. maši.

Res, da sem prišla ob vse pohištvo, denar in drugo imovino, a ne kesam se. Tu sem zopet našla to, po čemer sem hrepenela. Preživela sem srečno 10 let od onega usodnega dne. Proti večeru sem šla v cerkev, vesela sem bila, čeprav nisem razumela nemškega jezika. Pridige nisem razumela, sem pa rožni venec molila. Spovedati se nisem znala. Dobila sem pa dobro Slovenko, ki me je naučila najpotrebnejše molitve — in tako sem srečno preživela 3 mesece v Merlebachu. Slovenci so bili dobri zame. Ker sem vedela, da moram ostati v tujini, sem odšla v Habsterdick k neki družini služiti. Začetek je bil bolj težak, ker nisem znala nem-

ško, pa je bilo treba iti kupovat, za denar se je težko kaj dobilo. Ljudi v začetku nisem poznala, ne življenja v tujini. Moja prva skrb je bila nato pomagati družini pri gospodinjstvu. Delala sem rada, saj sem bila še zdrava in vesela, ker sem lahko vsak dan šla k sveti maši. Ko sem zjutraj zgodaj vstala, so ptički že prepevali in čistili Stvarnika. Vse je bilo dobro: samo eno željo sem še imela: da bi prišel vsaj na obisk kdaj kak slovenski duhovnik. Kar naenkrat pa zvemo, da se je vrnil slovenski izseljenški duhovnik nazaj v Merlebach. Tudi ta moja želja je bila izpolnjena. Sedaj imamo tu vsak mesec najmanj dvakrat slovensko službo božjo: sv. mašo s pridigo in s slovenskim petjem, tako, da se sedaj čisto domače čutimo v tujini. Veliko je tu narodov zastopanih: Slovenci, Poljaki, Francozi, Nemci in še drugi, pa z vsemi se dobro razumemo. Jaz imam sedaj le eno željo še: da bi dočakala srečno zadnjo uro. Vedno imam pred očmi lepi nasvet: Z Bogom začni vsako delo, da bo dober tek imelo, z Bogom delo dokončaj, pa boš imel že tukaj raj!

Terezija Lenart,
Habsterdick-Stiring Wendel
(Moselle) Francija

IZ SLOVENIJE:

V rudniku Velenje koplje sedaj premog okoli 2000 delavcev. Dnevno ga menda nakopljejo 100 vagonov, kar potem porabijo zlasti v celjski cinkarni in jeseniških železarnah.

500 birmancev in 500 botrov je 22. junija zastonj čakalo v cerkvi na Jesenicah, da pride škof birmat. Škof Vovk je sicer prišel, a mu okoli 70 razgrajčev ni pustilo stopiti v cerkev. Oblasti, ki bi naredila red, ni bilo nikjer...

Tudi zvonjenje gre brezbožnikom na živce. Zato so po več krajih v Sloveniji zvonjenje zelo omejili. Kaj je lepše kot blagodoneče slovensko potrkanje, v uteho in tolažbo od dela utrujenemu človeku!

V Kromberku na Vipavskem so pokopali priljubljenega skladatelja, župnika Vinka Vodopivca, doma iz Ročinja.

Slovenskim fantom — harmonikarjem v Franciji

Skoro v vsaki slovenski naselbini najdemo kakega slovenskega fanta, ki zna „vleči meh“. Nekateri so že kar mali umetniki, katere celo domačini občudujejo ter hvalijo v časopisih, prinašajoč njihove slike. Ko bomo imeli vse fotografije in podatke, bomo to tudi objavili, zato vas vse na tem mestu prosim, da mi to čimprej pošljete.

Danes bi pa tem pridnim fantom nekaj drugega radi povedali: Kadar igrate na plesu, imate kakor na vrvi navezana telesa plesalcev in plesalk, ki se sučejo tako, kakor vi hočete. Ali ste pa že kdaj pomislili, da je v teh telesih nekaj, kar nas razločuje od živali, to je razum, volja, značaj, naša duševnost sploh.

NAŠIM ŽENAM:

Draga moja! Sedaj na jesen, ko vse dozeveva, ko že ni več tako vroče, večkrat seveda s Francem na vrt. Najlepše je zvečer, ob večernem hladu, ko vse potihne. Človeško srce se tedaj umiri in misli hitijo v višine in v globine. Škoda da po teh krajih ne zvonijo tako lepo kot pri nas doma. Samo potrkavanja še manjka in bi bilo zares lepo.

Jutri bo Mali šmaren, dan Marijinega rojstva. Praznujemo Jezusovo rojstvo, kako da se ne bi spomnili rojstva tiste, ki nam je dala Jezusa? Ne vem, zakaj sem se vedno tako zelo veselila tega Marijinega praznika. Morda zato, ker je rojstvo prvo dejanje v življenju človeka, potemtakem pri Mariji začetek njene čudovite poti skozi življenje.

Za nas žene je bila Marija vedno ideal. Ideal, velik ideal, nedosegljiv ideal. Ali pa si nismo Marije morda predstavljale preveč visoko, daleč od tega sveta? Ob Mariji se je zdelo naše življenje kot nekaj nespravljivega z velikim idealom, ki smo ga nosile v srcu?

Vi fantje slovenski, ki znate tako lepo igrati in peti, ali ne bi skušali zaigrati tudi kaj takega, da bi navezali in vrteli okrog sebe dobre značaje slovenske mladine; hočem reči, da bi lahko organizirali kaj koristnega za slovenski naraščaj. Tako delo vam seveda ne bo prineslo denarja, prineslo vam bo pa nekaj, kar je mnogo več vredno, prineslo vam bo zavest, da niste egoisti, ampak koristni člani slovenskega naroda in človeške družbe sploh.

Kruh mora biti in biti mora tudi zabava, ne smemo pa iskati samo tega. Kdor išče samo uživanja, je revež, velik revež, pa čeprav ima dosti denarja. Tak navadno zabrede v strasti, ki mu prinesejo bolezen in prezgodaj izgine z zemeljskega površja. Bogat je pa tisti, ki se nesebično trudi za druge in se zaveda, da je človek od Boga za nekaj višjega ustvarjen.

Sinovi slovenskega naroda ste, zato bodite tudi v tujini koristni svojemu narodu in svoji domovini. Imejte tako ali tako državljanstvo na papirju, vaša kri je slovenska. Vselej kadar boste skušali to zatajiti, vas bo nekaj stisnilo v prsih.

Ponosni smo na vas in mnogo upanja stavimo v vas, zato glejte, da nas to upanje ne bo varalo!

Jankovič Janko, 17, Rue de Belgrade,
Tucquegnieux M. et M. (Francija)

Ideal vsakdanjosti

A če dobro pomislimo, ni treba biti redovnica, da živimo z Bogom tisto življenje, ki ga je živela Marija. Marija je živela čisto navadno, vsakdanje življenje žene. Saj ni delala nič drugega, kot delamo me. Gospodinjila je, mati je bila sredi delavske družine. Skrbela je, kot skrbimo me.

Da, nič drugačno življenje ni imela, kot ga imamo me. Je pa vse vršila na drug način kot me. V svoja dejanja, v svoja prizadevanja je polagala več ljubezni, kot je dajemo me.

Zaslepljene smo od gledanja tega sveta in gledamo le na korist, na udobje, na dobiček. Ne mislimo pa dovolj, da ni važno, če je delo težko ali trpljenja polno. Važno je, da je v njem dovolj naše ljubezni, ljubezni do Boga in ljubezni do soljudi, ker jih je Bog ustvaril po svoji podobi.

Nespametne so tiste, ki mislijo, da bodo Bogu všeč, če se ne bodo znale odločiti, če bodo same zase, s povešenimi očmi... Ne, v tem ni kreposti, to se pravi: moči krščanske. Naš vzor je Marija v vsakdanjo-

sti, Marija sredi dela v družini, sredi skrbi, sredi vasi. Odkrita, preprosta, pogumna, odločna, verna, čista. Če bi bile me take, ali nas ne bi naši moške ljubili s tistim svetim spoštovanjem, kot je ljubil Marijo Jožef? Ali ne bi naše življenje bilo moč za druge, vzor za naše otroke? Potem bi bilo okoli nas več požrtvovalnosti za druge, več odkritosti, več idealizma in več resnične ljubezni.

Piši mi, predraga, če si tudi Ti takih misli.

Tvoja Cvetka.

Sredstvo proti bolečinam

Modrijani naših dni obetajo s pomočjo znanosti zatreti trpljenje in, če bi bilo mogoče, morda celo smrt. Potrpljenje, pravijo ti novi učenci, prišel bo dan, ko ne bo druge vere kakor vera človekoljublja. Z znanostjo bo zavladata zlata doba!

Nespamet, prevaral!

Kljub tolikim naporom, po tolikih bojih, tolikih bogokletnih poizkušnjah bo človek našel bolečino ob svojem vznemirjenju včeraj kakor danes in rad ali nerad se bo moral spet navaditi vdanosti. Ničesar niso izvršili doslej kot to, da so mnogim ljudem vzeli križ. Tako so jim uničili zadnje upanje. Tako je izginila vdanost iz src. In sedaj jeza, nevoščljivost in sovraštvo

oborožujeta množice in jih vodita v krvave boje, v klavnice.

Vzrok za bolečino je na začetku človeštva. Vzrok je v prvem grehu, v izvirnem grehu. „V tvojem delu bo zemlja prekleta. Trnje in ošat ti bo rodila. V potu svojega obraza boš jedel kruh, dokler se ne povrneš v zemljo, iz katere si.“ (1 Mojz 3, 17).

Trpljenju se noben človek ne more izogniti. Gre le za to, kako težave in bridkosti sprejememo in s kakšnim duhom jih nosimo. Od tega zavisi, če bo postalo trpljenje za nas vir zaslug, če nas bo naredilo lepše in večje po srcu, ali pa bo za nas brezplodno in neizrabljeno.

VESELI DOGODKI

Dvanajsto poglavje

Ko je Bog delil ljudem talente, se Gašperin ni rinil v ospredje. Zato je odnesel najmanjšega. Štirideset let star je še vedno sameval. Pa nikar ne mislite, da se ni mogel poročiti! Marsikatera špelca je „špegala“ za njim, saj je bil drugače čeden in postaven fant. Vrh tega je itak znano, da moraš biti nekoliko udarjen, ako hočeš, da punce norijo za teboj. A kljub temu se Gašperin ni dal zapeljati. Še fantov ni dosti maral, ker so se radi norčevali iz njega, dekleta je pa naravnost preziral.

„Pa vpišite tudi mene,“ se je odločil, ko je agent zbiral delavce za tujino. Potovati

ni bil vaju, saj je v svojih 40 letih komaj dvakrat prestopil mejo svoje občine in še takrat peš. Zato se mu je na postaji zdelo vse novo in čudno. Moške in fantje so kupovali vozne listke, ženske in dekleta so z enim očesom jokale za moškimi, z drugim pa opazovale Gašperina, ki je stal zadaj kakor po navadi. Končno je tudi on stopil k okencu:

„Še meni!“ je kratko ukazal.

„Kaj pa?“ pravi blagajnik.

„Karto,“ je bil kratek dolgi Gašper.

„Kam se hočete peljati?“

„Kaj vam mar!“ je zarobantil Gašperin in prestavil čik v drugi kot ust. — Ostali so se pričeli muzati in smejati.

Ko se je smeh polegel, je uradnik vljudo in potrpežljivo razložil neveščemu potniku, da so cene voznih listkov različne in da je zato potrebno vedeti, kam kdo potuje. Da gre v „Tajčland,” je pripomnil hrust, več pa ni vedel. Priskočili so drugi na pomoč in tako je slednjič tudi starosta fantov držal vozni listek v roki. Odšel je na peron, se za hip ustavil, pogledal na levo in desno, še enkrat prestavil svoj čik, nato pa jo urnih korakov ubral proti tovrstnemu vlaku, ki je stal na postaji. Vsedel se je na deske, ki so bile naložene na enem izmed vagonov. Roke je potisnil v žep, noge so mu pa bingljale kakor doma, ko se je vozil v svojih „lojtrncah”. Tako je sedel in si zažvižgal tisto svojo priljubljeno „Kaj nam pa morejo”.

Ljudi, ki so čakali na vlak, je tako lomil smeh, da so imeli vsi solzne oči. Neka ženska je suvala psa, češ da je prepovedano močiti peron; okrog stoječi so pozneje pravili, da je bil pes nedolžen. Gašperinu se je približal postajenačelnik in ga resno vprašal: „Kaj pa delate tu na tem vlaku?”

„Peljal se bom,” je odgovoril, „plačal sem, imam karto.”

„Seveda se boste peljali,” je dejal šef postaje, „pa ne na tem vlaku, lepši vagon in lepši sedež smo pripravili za vas.”

„Prav nikamor se ne bom prestavljal, zame je dobro tukaj,” ga je zavrnil Gašperin. Postajenačelnika je razorožil smeh in na peronu je bil zopet pes po nedolžnem obracan.

Šele na prigovarjanje Janeza Ferjanovega, ki je užival pri Gašperinu še največ veljave in zaupanja, se je hrust odločil in presedel v pravi vlak.

Res blagor skromnim in srečni tisti, ki se vrtijo okrog njih.

Trinajsto poglavje

Učenci in učenci moji,” je začela razlagati gospodična učiteljica, „danes bomo pogledali, kako si zna narava pomagati. To se pravi: seznaniti vas hočem s povračilnim ali nadomestnim zakonom narave. Vsi poznate slepega strica Avgušтина. Revež je, ker nič ne vidi. Vsi pa dobro veste, kako izborno sliši. Najmanjši šum mu ne uide. Tako mu

sluh v neki meri nadomestuje vid. Poznate tudi staro mamo Seršenovo. Nad 80 let je že na svetu in od rojstva je gluha ubožica. Gotovo pa tudi veste, da ji ni treba nositi naočnikov. Brez njih vtakne nit v šivanko, tako dobro vidi in to še v pozni starosti. Tako vidite, učenci in učenke moje, skuša narava povrniti na drugi strani, kar vzame na eni. Prepričana sem, da ste to dobro razumeli. Sedaj pa vi sami navedite še kaj drugih zgledov.”

Dolgo je bilo vse tiho. Končno se le javi Jurjev Janezek in pravi: „Moj stric iz Kala imajo tudi že od rojstva eno nogo krajšo, je pa druga zato daljša.”

Najboljši odgovor ne bi mogel spraviti učiteljice v tako dobro voljo, kakor jo je ta; pa ne samo učiteljico, ampak tudi nas.

Štirinajsto poglavje

Pogovor mašnih strežnikov:

„Naš gospod so debeli.”

„Naš tudi.”

„Naš tudi.”

„Naš tehtajo 100 kilogramov.”

„Naš tudi.”

„Naš pa še več.”

„Naš morajo popolnoma stegniti roko, kadar molijo „mea culpa”, da se lahko trkajo na prsi.

„Naš sploh ne pridejo blizu drugače kakor od strani.”

„Naš pa še od strani ne.”

„Kako pa naredijo?”

„Kadar molijo „mea culpa”, se obrnejo k meni in rečejo: „Tonček, trkaj me ti!”

„Pa niso samo župniki debeli, naš učitelj je tudi zelo rejen.”

„Pravijo, da ni prijetno, ako je človek debel.”

„Seveda ni. Kakšne sitnosti ima naš učitelj, še psa ne najde.”

„Psa ne najde, kako je to?”

„Ni dolgo, kar ga je zgubil, kajti pes je majhen.”

„Pa ga ni še našel?”

„Ga je. Toliko časa je žvižgal in klical, da je pes zalajal.”

„Kje pa je bil?”

„Pri učiteljevih nogah, ga ni videl zaradi velikega trebuha. Tri korake je moral stopiti nazaj, da ga je zagledal.” J. J.

Rojakom v Zapadni Evropi!

Doma smo sedaj „Slavčki” v svojih družinah, pri svojem delu in v svojih skrbeh. A v mislih se posebno ob večerih tako radi vračamo v kraje, ki smo jih pred kratkim obiskali, kramljamo z znanci, s katerimi smo se šele pred nedavnim spoznali, a jih že vzljubili. Mislimo na Vas, dragi rojaki, na Vašo izredno gostoljubnost a tudi na Vaše veliko hrepenenje po domovini. Upamo pa, da so se po našem obisku razdalje med domovino in Vami zmanjšale, da se je hrepenenje nekoliko ublažilo, da ste spet dobili novega zagona za delo v društvih, da se je narodna zavest poživila.

V času našega bivanja med Vami smo spoznali Vaše življenje, Vaše trpljenje in zlasti Vašo veliko ljubezen do narodnih svetinj. Ostanite še nadalje tako požrtvovalni, bodite Vašim duhovnim voditeljem zvesti, ki z veliko ljubeznijo gledajo na Vas in Vam žele dušno in telesno dobro.

Iskrena hvala za veliko gostoljubnost, presegla je vse meje. Ne bomo Vas pozabili, Vi pa ne pozabite bratov s Koroške.

Najprisrčnejše pozdravljeni in Bog povrni!

Dr. Valentin Inzko, za oktet „Slavček.”

FRANC RIBIČ:

Dobri pastir

*Kot dobri pastir
ste vzeli slovo,
materi svoji
podali roko.*

*Ste prišli v tujino
ves nepoznan,
z voljo železno
ste bili obdan!*

*Ste prinesli kulturo
in vero v Boga:
Vaša beseda
nam sega v srca!*

*Za zasluge velike
monsignor ste postal,
a zato vseeno
pri nas ste ostal.*

*Petindvajset let
že delate za nas:
truda, trpljenja
ste prestali ta čas.*

*Slava in hvala
naj danes doni,
hvaležni Slovenci
Vam kličemo vsi.*

*Bog naj Vas čuva
ves bodoči še čas
in da bi še dolgo
ostali pri nas!*

(Zgoraj imenovani deklamiral na proslavi v Liévinu 27. 4. 1952.)

MOLITVENIK „MALI MISAL”

Mohorjeva Družba v Celovcu je izdala odličen molitvenik „Mali misal,” prirejen po „Rimskem misalu”, ki je prvič izšel med zadnjo svetovno vojno v Ljubljani.

„Mali misal” vsebuje sv. maše za vse nedelje, zapovedane in nekatere nezapovedane praznike ter sv. maše in molitve za rajne. Poleg tega vsebuje vse najpotrebnejše molitve za cerkev in dom. Na koncu je tudi večina najbolj znanih pesmi, ki jih ljudstvo navadno poje po naših cerkvah.

Molitvenik obsega nad 700 strani, je tiskan na finem papirju in lepo opremljen.

Dobiva se v trojni opremi: na navadnem papirju, na finem papirju, vezan v umetno usnje in v usnje. Za ude Mohorjeve družbe, ki ga naročijo pri svojih poverjenikih, stane: navaden papir in vezan v umetno usnje 30.— šil, fin papir in umetno usnje 37.— šil, fin papir in pravo usnje 55.— šil in še poštšina.

Nič ne pomaga, če spremeniš le zunanost sveta. Priti moraš svetu do srca!

Francois Marriac

Človek — številka

Tovariš, kaj kričiš, se napihuješ?
Kako zaveden si — si domišljuješ!
Pa tega nikdar ne pomisliš ti,
da človek nisi, le številka uboga si.

Se komaj človek narodi,
povsod številko svojo že dobi.
Karkoli stori — tudi če zbolíš,
le na številko pač zdravilo si dobiš.

Če si vojak ali če te zapró:
povsod številko kakšno ti dadó.
Pa kadar za volitve pride čas,
dobi številko svojo i tvoj glas.

In ko na delo zjutraj pohitiš,
svetilko na številko svojo si dobiš.
Odštet si, ko spustiš se pod zemljo;
tam po številu vas po rovih pošljejo.

In ko pri težkem delu se potiš,
le za številko vpraša paznik,
da mu jo poveš.
Ko pri odmoru sedeš, da bi jedel kruh,
spet po številki kliče te sodrug.

„To je od sile! Prosim, meni Tone je ime,”
se nekdo oglasi, in tovarši oglasijo se:
„Jaz Jože sem! Jaz Janez vedno bil.
Jaz — štefan; sem pri krstu to ime dobil.”

Tam Jaka se jezi in kritizira,
da človek vreden zdaj ni več imena.
Še konje, krave, vole, pse
le po imenih kliče vse.

„Le tiho, tiho bodi, šema;
to so „fašistovska” imena.
Mi teh imen zdaj več ne maramo,
ker smo napredni, mi — številke smo.”

„Mar res...? Pa več, tovariš, tudi to,
da te številke vse v račune stavijo?
Računar pa pri mizi svoji tam sedi,
številke te prešteva, množi, odštevá
in deli.

Kaj njemu mar, da žive so številke te!
En tisoč več, sto tisoč manj, to
njemu nič ne dé!

Kaj mar mu kri, boleost, gorjé, solzé,
da le v računu mu vse vjema se.

Le dobro si premisli to:
Kako na svetu bo hudo,
če ne opremo se nazaj na lastnega duha,
če človek — stroj, brez duše bo.

Simonič F. rudar

Ženska trma

V Ameriki bodo sedaj volili prezidenta. Bog ve, če bo moral tudi novoizvoljeni prezident toliko trpeti zaradi svoje žene, kot je trpel prezident Abraham Lincoln. Ko še ni bil v Beli hiši, je prišel nekoč domov šele ob enajstih. Zjutraj ni bilo pridege ne kraja ne konca. Žena je svoje strastno predavanje zaključila z besedami: „Dre- vi pojdemo spat ob desetih. Če prideš do- tlej, je prav! Če te ne bo — potem nikar ne misli, da bom vstajala in ti odpirala vrata!”

Kar je rekla, je tudi storila. Točno ob desetih je šla z otroki spat in mož je se- veda potrkal ob enajstih. Trkal je, razbijal, a nihče ni prišel odpirat. Slednjič se je v prvem nadstropju prikazala glava v noč- ni čepici in znani ostri glas se je zadrpl po tihi ulici: „Kdo je?”

„Brž, brž odpri!” se je glasil odgovor. „Nekaj zelo važnega ti moram povedati.” „Dobro veš, kaj sem rekla, da je teh be- darij zadostil!”

„Da, da, to je vse lepo, draga moja, am- pak — ko pa je ravno prišla brzojavka, da sem izvoljen za prezidenta.”

„Ti ubogi revež, še tega nam je manj- kalo! Saj sem vedela, da to ni nobeno zbo- rovanje, kamor hodiš. To je skrivno popi- vanje. Pijan si kot žolnal! Ne veš, kaj govo- riš! Pojdi prespat svojo pijanost tja, kjer si jo nalezl!”

S temi besedami je zaloputnila okno in se ni več oglasila.

Drugi dan je gospa Lincolnova osupla zvedela, da njen Abraham le ni bil pijan, da je govoril resnico — da bo zdaj res vse drugače, da se bo z njim vred preselila v Belo hišo kot prva žena Amerike.

Iz „Duhovnega življenja”.

MED NAŠIMI ROJAKI

ANGLIJA

Iz matičnih knjig: Krsti: V cerkvi sv. Ozburge v Coventryju je bil krščen 10. avgusta Martin Janez Žučko. — Istega dne v cerkvi sv. Petra v Bargoedu (Južni Wales) Angela Žagar. Mnogo zdravja in sreče! — Poroča: V cerkvi sv. Marije v Wolverhamptonu sta se poročila dne 23. junija Jožica Likar in Viktor Basso. Želimo obilo sreče!

Bedford: Prireditev, ki jo je priredil odsek Slov. društva na praznik slovanskih apostolov, je imela bolj zabavni značaj. Praznika se je spomnil p. Leskovec s kratkim nagovorom. Vkljub temu da je glavni igralec g. Otorepec nenadoma zbolel, se je program z malimi spremembami lepo razvil. Tudi udeležba je bila prav lepa.

London: Mnogi so si s prihranki privoščili prav lepe počitnice, tako da so šli za nekaj tednov ali dni v Švico, Lurd, Gorico, Trst, Avstrijo, Nemčijo, Nizozemsko, Belgijo. Večina pa je preživela na Otoku ter obiskala prijatelje, raztresene v mnogih krajih te dežele.

BELGIJA

LIMBURG — LIEGE

EISDEN:

Julij smo preživeli v pripravi na praznik slovenske narodne pesmi, v avgustu pa smo bili polni vtisov, ki jih je naša pesem pustila za seboj.

V začetku avgusta so nas obiskali koroški „Slavčki“ in nas s svojimi pesmimi vse očarali.

V soboto, 2. avgusta so naši koroški bratje peli na radijski postaji v Hasseltu. Slišati jih bomo mogli 14. septembra ob 21. uri in 21. septembra ob isti uri na krajevni postaji Limburg, katere valovna dolžina je 198,5 m.

Zvečer istega dne smo jih pričakovali v Eisdenu. Čeprav je bil to delavni dan, je bila dvorana nabito polna. Mnogi so pustili delo, da so mogli priti. Odlično so se izkazali rojaki iz Waterscheja, Winterslaga, Zwartberga, Zonhoven, Beringena, Koersela in Asa, ki so s kolesi, taksiji, vlakom in avtobusom prihiteli na večer slovenske pesmi.

Prireditev se je začela ob 8. uri zvečer. Najprej je nastopil domači mešani zbor v narodnih nošah pod vodstvom g. Št. Roglja in je vse navzoče takoj navdušil. Za njim je stopil na oder mladinski zbor iz Eisdenu tudi v narodnih nošah. Z velikim veseljem smo poslušali ubrano podajanje mladih pevcev in pevk. Ti so jamstvo, da naša pesem v tujini ne bo umolknila. Pravo presenečenje so nam napravili slovenski rojaki iz Holandije, ki so nastopili s svojim orkestrom, ki mnogo obeta. Ko pa so stopili na oder koroški pevci, je v dvorani nastopila popolna tišina. Predno smo se dobro zavedli, je iz njihovih grl zaorila krepka pesem, da smo vsi strmeli. Človek bi jih poslušal noč in dan! Kaj takega nismo še slišali! Navdušenje v dvorani je neprestano naraščalo. Mnogim je zdrknila solza po licih, ko so jih prekrasni napravi zazibali v daljno domovino.

Ob slovesu smo s koroškimi brati sklenili zavezo, da bomo še naprej vsak v svojih razmerah pogumno branili slovensko besedo in slovensko pesem.

*

SERAING:

Slovenci iz vse okolice Liège-a smo 3. avg. prihiteli v Seraing, da sprejmemo naše koroške brate in vse tri pevske zборе iz Eisdenu.

Ob pol treh smo imeli sv. mašo, med katero je pel mešani zbor iz Eisdenu ob sodelovanju nekaterih pevcev s Koroškega. Takega petja mnogi še nikdar nismo slišali.

Po sv. maši smo se zbrali v dvorani pri „aumôniers de travail“. Tu smo doživeli trenutke, ki jih ne bomo nikdar več pozabili. Težko je reči, katera pesem je bila lepša, ker so bile vse tako lepe. Prav vsi zbori so se odlično postavili. A razume se, da smo goste s Koroškega najbolj navdušeno pozdravili. Val navdušenja je vzbudil zbor najmlajših iz Eisdenu, ki so pogumno zapeli: „Majhna sem bila, piške sem pasla, piške so čivkale, jaz sem pa rastla ...“

Dragi pevci, tisočkrat Vam hvala za te nepozabne urice in čimprej nas spet obiščite!

(Ostala poročila bodo objavljena prihodnjič.)

HAINAUT — NAMUR

Manjša skupina Slovencev je letos poromala v Lurd v Franciji. V Lurdu so zvedeli,

da že dolgo let živijo tam kar 4 Slovenke! Če bo kdo od rojakov poromal v Lurd, naj se oglasi v prodajalni Bazar R. Noel na Rue de la Grotte 94. Gospa Amalija Štanta, doma iz Podgore pri Gorici, mu bo po domače postregla.

Dva fant sta prišla iz Kanade nazaj. Po nekaterih družinah so dobili obiske iz domovine.

Že v zreli dobi sta si obljubila pred oltarjem zvestobo dva para: g. Stanislav Zafran in gdč. Frančiška Cufer v Fontaine l'Eveque ter g. Franc Alif in gdč. Marija Kren v Lodelinsart. Čestitamo!

Tudi mimo nas so šli koroški pevci in zapeli najprej v Quaregnonu. Čeprav tisti dan ni bila nedelja, se je zbralo zelo lepo število rojakov, da bi čuli lepo slovensko petje. Vse pesmi so snemali na trak za radio Hainaut. Ko so jih rojaki pogostili, so šli drugi dan v Charleroi. Za Slovence v okolici Charleroi so peli v Gilly ob veliki udeležbi zlasti rojakov, ki so že dolga leta tu. Saj se kar nismo mogli raziti, tako je bilo prijetno. Na predstavi je zapel tudi naš sekstet iz Chatelineau prav lepo 4 narodne pesmi. Vsi si želimo, da bi nas koroški oktet čimprej znova obiskal.

FRANCIJA

OB NEMSKI MEJI

20 let pevskega društva Triglav

Preteklo je dobrih 20 let, odkar so slovenski izseljenci v Merlebachu-Freymingu, kjer so največji in najmodernejši premogokopi v Franciji in tudi ena največjih naselbin, posejana s tujci, ustanovili Jugoslovansko pevsko društvo „Triglav“. Bilo je ustanovljeno 8. septembra 1931 z namenom, da goji v tujini slovensko narodno petje, da daje članom pravega razvedrila in tako širi ugled naše domovine.

Pred vojno so bili pevovodje: gg. Godec, Diem, Rohr in g. Wallé; predsedniki: Alojzij Zemljak, Moreše Ivan in Mlekuš Matija. Predsedniki, dirigenti in odborniki so prijeli resno za delo in privledli društvo do zaželenega cilja. Priredili smo pred vojno dve opereti: „Kovačev študent“ in „Srce“. Pred in po vojni smo prirejali igre, veselice, vinske trgatve, družinske in miklavževe večere, društvene izlete, se udeleževali cerkvenih in državnih proslav, nastopili pri godovanjih in srebrni sv. maši g. Grimsa, izseljenskega duhovnika v Merlebachu. Večkrat smo bili povabljeni na dobro-

delne in jubilejne prireditve tudi izven Merlebacha in bili odlikovani s prvo nagrado.

Na binkoštno nedeljo leta 1937. nam je blagoslovil g. Grims novo zastavo. Asistirala sta mu č. gg. Ferdinand Kolednik in Anton Švelc.

Ponosni smo, da imamo še 12 aktivnih članov, ki so ostali 20 let zvesti našemu društvu in prepevajo nam v veselje in v čast našemu narodu. Jubilanti, ki so prejeli častno diplomu, so: Urbas Ivana, Šinkovec Marija, Schulz Julijana, Močnik Marija, Knapič Marija, Moltara Viktor, Šebot Ferdinand, Moltara Alojzij, Ban Maks, Kosec Franc, Ocvirk Franc in Knapič Rudolf.

Kakor drugim tako tudi našemu društvu vojna ni prizanesla. Dne 1. sept. 1939. smo morali iti v begunstvo, društveno imetje je ostalo na mestu, društvo je za nekaj časa prenehalo delovati.

Dne 8. oktobra 1946. so se člani zopet sestali, izvolili odbor in tako poklicali društvo v novo življenje. Po vojni vodi društvo predsednik Moltara Viktor. Kdo bi preštel vsa pota, ki jih je naredil. Ves prosti čas porabi in žrtvuje za blagor in povzdig našega društva.

Za proslavo 20-letnice 27. julija smo storili vse, da bi bil ta dan dan slave, dan sprave med društvi, dan spomina 20-letnega delovanja.

Zjutraj ob 10. uri je bila darovana sveta maša za vse žive in mrtve člane „Triglava“. Po maši smo šli z zastavo na grobove naših pokojnih članov: Mava Ivana, Simnovčiča Janeza, Franceta Knapiča in se jim poklonili v znak spomina in hvaležnosti.

Popoldne ob treh se je vršil spreved po Freymingu skozi lepo ovenčane slavoloke. V dvorani Witkovski, lepo okrašeni, razsvetljeni in do zadnjega kotička zasedeni, se je začel koncert pevskih društev, ki so prišla na našo proslavo.

Za otvoritev so zaigrali harmonikarji iz Merlebacha dve koncertni točki, ljudstvo jih je z velikim ploskanjem pozdravilo. Otvoritveni govor je imel predsednik Moltara Viktor, pozdravni govor v francoskem in nemškem jeziku pa Emil Šinkovec. Nato je jubilejno društvo zapelo: „Oj, Triglav moj dom“ in pesem s spremljavo orkestra. Dolgo ploskanje je pokazalo, da so sijajno zapeli. Morali so ponoviti. Nastopila so nato društva: Union quartet l'Hôpital, Pevsko društvo Freyming, Pevsko društvo Stiring-Wendel, Jugoslovansko pevsko društvo

„Slavček“ in Jugoslovansko pevsko društvo „Sava“.

Po končani proslavi se je oglašil bivši dirigent Rohr August pri mikrofону in zapel s spremljavo klavirja nekaj slovenskih narodnih pesmi. Pela je zraven cela dvorana in glasno ploskanje kar ni prenehalo. Nato se je vršila prosta zabava in veselica do treh zjutraj.

Za to proslavo smo izdali posebno knjigo s slovenskim in francoskim sporedom, društveno kroniko v obeh jezikih ter 60 reklam tukajšnjih trgovcev.

Ta 20-letni jubilej je ponovno dvignil ugled in slavo našega društva tako, da lahko s ponosom gledamo na preteklost in v bodočnost. Naše geslo pa naj bo: V petju le krepko in složno naprej! Vse prijatelje petja in našega društva vabimo, da pridejo v našo sredino!

Lepo petje naj bo naš ideal — in ta ideal bo ostal!

Jugosl. kat. misija iz Merlebacha poroča:

Anica Prodnik, por. Griep, je dobila 19. junija krepkega dečka Bernarda, ki je bil 6. julija krščen na Hochwaldu. Srečni družini iskreno čestitamo ter želimo vsem obilo božjega blagoslova.

Sporočamo žalostno vest rojakom, da je v petek, dne 4. julija pri delu v jami ubilo očeta Eberl Gašperja, roj. 1892. v št. Juriju v Savinjski dolini. Bil je pokopan 7. julija v L'Hôpital. Znan je bil kot zelo delaven, dober oče, zato je ta udarec družino še bolj zadel. Naj počiva v miru! Vsem žalujemo sorodnikom naše iskreno sožalje.

Srebrno poroko je obhajal 13. julija naš splošno prijeljubljeni cerkovnik Franc Ribič. Poznajo ga bolniki, poznajo vse kolonije, ker je vedno pripravljen priskočiti vsakemu na pomoč, zato smo molili zanj pri slovesni sveti maši 13. julija in se ga hvalležno spominjamo tudi ob vsaki priliki. Posebno pa je dolžnost mene, izseljenskega duhovnika, da čestitam njemu kot neustrašenemu borcu za delavske pravice in pravice sv. Cerkve. Naj mu ljubi Bog povrne njegovo plemenito delo z izrednim svojim blagoslovom, da bo mogel obhajati še zlato in diamantno poroko v krogu svoje drage družine! Na mnoga leta!

Istega dne je bila krščena v cerkvi Hombourg-Haut hčerka Ingrid-Hildegarda, katero je darovala svetu Ribičeva hčerka Brigita, por. Baumann. Tudi otroku kakor mladim staršem želimo mnogo božjega blagoslova!

Z velikim veseljem smo se pripravljali, da bi s posebnim avtobusom pohiteli v Westfalijo čestitat velikemu prijatelju našega naroda: g. svetniku Tensundernu. Kakor vedno, tako je posebno ta blagi duhovnik pri zadnjih obiskih v Franciji zbudil povsod, kjer se je pokazal na odru ali na prižnici, veliko simpatijo, tako da ga naši izseljenci

ne morejo pozabiti. Ker mnogo izmed teh, ki bi radi pohiteli tja, nimajo veljavnih potnih listov, tega potovanja v Kevelaer ni bilo mogoče narediti. Tem bolj goreče pa smo 15. avgusta molili za zdravje in blagoslov, katerega naj Vsemogočni podeli svojemu zvestemu služabniku. Če se zdaj ni posrečilo, bomo pa to storili ob drugi priliki, da se poklonimo in mu iz srca čestitamo k jubileju.

ZAHVALA: Lepo se zahvaljujem msgr. Stanku Grimsu, izselj. duhovniku, kakor tudi cerkvenemu zboru za petje pri sv. maši in vsem, ki so mi darovali in čestitali ob moji srebrni poroki.

Franc Ribič

PARIZ

Sožalje. Našemu duhovniku g. Nacetu Čretniku je 14. junija umrl v Sloveniji oče Ivan Čretnik. Izrekamo mu iskreno sožalje in mislimo na njegove lepe besede, s katerimi nas je nagovoril zadnjič pri romanju v Notre Dame v Parizu. Med Angleži, Francozi, Nemci, Luksemburžani, Belgijci, Holandci, Španci, Italijani, Čehi, Slovaki, Poljaki in Hrvati smo se Slovenci lepo odrezali. Ne bomo pozabili tega dne, ko je pod mogočnimi oboki slavne pariške katedrale odmevala slovenska pesem.

28. in 29. julija so posetili Pariz pevci s Koroškega z dr. Tischlerjem na čelu. Zvečer smo jih prav lepo slišali v pariškem radiu, ko so peli: „Jaz, mam pa dečvo zavbrno“, „Moja dekle mi je pošto posvava“ in „Rasti mi, rasti, trav'ca zelena“.

*

Tivernon (Loiret). — 11. junija zvečer je na ovinu pri Tivernonu vlak na progi Pariz—Orleans povozil Štefana Hajdinaka, ko se je vračal s kolesom domov. Pokojni je bil doma iz Medžimurja in se je lani meseca julija poročil. Na vseh slovenskih prireditvah je s svojo dobro voljo znal spraviti vse v veselo razpoloženje. 8. junija je bil še z nami v pariški katedrali. — Gospe Mariji, njegovi ženi,

težko prizadeti ob tej hudi nesreči, izrekamo iskreno sožalje!

SALLAUMINES

Pred oltar sta stopila Ivan Tomc in Terzija Možina ter si obljubila zvestobo do smrti. Bog čuvaj mlada poročenca in jima daj obilo sreče v novem stanul

Severna Francija

ARMENTIERES

8. junija je po kratki bolezni v cvetu mladosti umrl Ivan Casar, star 20 let.

Pokojni je pred 4 leti prišel iz Slovenije k svojim staršem. Bil je zelo priljubljen med Slovenci in med Francozi, kar je pokazal veličasten pogreb, katerega je vodil slovenski duhovnik. Težko prizadeti družini naše iskreno sožalje!

Pas de Calais

LIEVIN—LENS

Dan koroških pevcev.

Veseli smo bili, ko smo zvedeli, da pridejo koroški pevci k nam izseljencem na obisk. Še bolj veseli smo pa bili, ko smo poslušali 27. julija njihovo krasno petje. Lepo koroške pesmi so šle vsem do srca, tako da je nabito polna dvorana navdušeno ploskala in s klici zahtevala, da jih ponavljajo. Še po njihovem odhodu se radi pogovarjamo o tem lepem koncertu in želja nas vseh je, da bi temu prvemu obisku koroških pevcev kmalu sledili še drugi.

Slovensko romanje na Lorette.

Lepo vreme je privabilo letos še posebno veliko romarjev na prijazni grič z romarsko cerkvijo Matere božje. Službo božjo, peto sv. mašo s pridigo, je še povzdignilo lepo petje pevskega zbora iz Mericourt. Pevski zbor iz Bruay je zapel dve pesmi pri spomeniku padlih vojakov iz prve svetovne vojne, nakar je sledil primeren nagovor zveznega predsednika Blaža Zupančiča in polaganje venca.

Pete litanije Matere božje je pela cerkev, kot smo jih bili vajeni peti doma. Tukajšnji domačini, ki ne poznajo te naše ljudske pobožnosti, so začudeno poslušali to mogočno petje.

Mnogi so ostali na romarskem griču do večera, se pogovarjali z znanci in prijatelji, ki so prišli iz oddaljenih kolonij, in se veselili vračali domov.

Tako je postalo vsakoletno romanje na Lorette svetla točka v našem enakomernem življenju v tujini.

Poroka.

Poročila se je Marija Martinčič z Gaston Leplac. Bog jima daj obilo sreče v novem stanu!

Smrt kosi.

V družini pevovodje Antona Rebolja žalujejo za malo hčerko Bernadette, ki jo je Bog poklical med angelčke. Naj jih tolaži ta misel, da imajo malo priprošnjico v nebesih.

BRUAY

Vsem udeležencem mednarodne slovesnosti v katedrali Notre Dame v Parizu je v najlepšem spominu, ko je zadonela slovenska pesem pod mogočnimi oboki pariške katedrale. Pevski zbor je zapel: Marija, skoz' življenje. S petjem je nastopilo več kot deset narodnosti, vsak v svojem jeziku. Slovenci smo bili ponosni in veseli, da se je naš pevski zbor posebno dobro „odrezal“. Uspeh je bil še večji, ker so nastopili v narodnih nošah. Že pred cerkvijo so jih oblegali fotografi, poklicni in amaterji, da so jih slikali.

Zvečer je prenašal njihovo petje tudi pariški radio. Tako nas seznanja naša pesem s tujim svetom.

Žalostna vest.

Celo našo kolonijo je pretresla žalostna vest, da je nenadoma umrl Martin Hajsinger. Žalovala ni le njegova številna družina, kateri je bil najboljši oče, žalovali smo vsi, ki smo ga poznali. In kdo ga ni poznal?

Njegov pogreb je bil veličasten. Pevci so mu zapeli v slovo pesem pred hišo in na grobu, nad katerim se je priklonila zastava društva sv. Barbare, katere zvest član je bil dolga leta.

Preostalim naše sožalje! Dragi tovariš, počivaj v miru!

Smrt je posegla tudi v družino Kroll in jim vzela malo Silvico. Žalujočim staršem in sorodnikom naše sožalje!

TUCQUEGNIEUX, MARINE

Kaj je novega pri nas? Suho in vroče imamo in vsled tega draginja raste. Pa to je menda tudi drugje. Moramo pač po-

čakati, da pride dež. Saj potrpljenje želez-
na vrata prebije.

Drugo, kar je novega, pa tudi ni veselo.
Umiramo. Eden za drugim gredo skozi vrata,
ki peljejo telo v zemljo, dušo pa v večnost.

Prvi je umrl zadnje tedne **Ivan Dobrovoljč**. Pred trinajstimi leti je bil zadet od mrtvouda. Sprva obupan, a počasi vdan v voljo božjo, je z rožnim vencem v roki čakal rešenja. Bil je otrok Notranjske, otrok bede, kot jih je opisal tako resnično naš Cankar. Delal je v rudnikih po Sloveniji, po Nemčiji in Franciji. Od vsega dela mu ni ostalo nič. Brez pokojnine je dolga leta živel borno življenje od danes do jutri. A ta stiska ga je primorala, da se je obrnil in naslonil na Boga, na katerega je v letih težkega dela pozabil. In tako mu je zdaj trpljenje v korist. Kot je prej še živ molil za vse in celo za vsakega posebej, naj še zdaj, rešen muk, prosi za nas pri Njem, ki je edini res dober in pravičen.

Drugi, ki nas je zapustil je rudar **Bec** iz Gare. Bil je stoodstotni invalid, a si je še z vsem srcem in z vso dušo želel obiskati in videti domovino. Imel je že potni list v redu. „Ko pridem tja v naše kraje, pa še zavriskam od veselja,” je rekel. Pa mu je Bog pokazal še vse lepši dom, kjer ni solzá ne bolečine. In prav gotovo bi tam še bolj veselo zavriskal, da mu niso dali telo v zemljo, le duša je zaenkrat tam. Pa da je le duša rešena, telo naj si le počije v zemlji do vstajenja.

Mi pa prosimo obema za večni mir in pokoj, pa tudi ona ne bosta tako pozabila na nas. Preostalim pa srčno sožalje! Pa ne preveč žalovati: tudi nam se bodo nekoč odprla vrata večnosti.

Danes samo to; morda bo drugič kaj bolj veselega. Pa pozdrav vsem Slovencem, ki romajo po svetu in pozdrav tja čez Alpe našim dolinam in gričem in njim, ki so tam.

P. A.

HOLANDIJA

Jubilej 25-letnice dela v rudniku praznujejo v septembru in oktobru rojaki M. Železnik, B. Podbevšek, F. Reberšek, D. Janežič in M. Repec. Zveza

naših društev je pripravila njim in drugim letošnjim slavlencem 29. junija lepo proslavo z domačo pesmijo, glasbo in besedo.

Pri proslavi 50-letnice državnih rudnikov smo vozili v sprevodu 13 m dolg voz. Pokazali smo domačinom, kako je pri nas „na vasi”. Naredili smo v ozadju pravo gorenjsko hišo z „gankom” in visočimi nageljni. Ni manjkalo fantov in deklet v narodnih nošah ne petja ne godbe.

Od časa do časa pride med nas sestra Mar. Justina in uči dekleta lepih ročnih del in narodnega vezenja. Sedaj se dekleta pripravljajo za razstavo v Heerlenu.

Pokopali smo v začetku avgusta rojaka Andreja Močnika iz Heerlerheide. Naj počiva v miru, družini naše sožalje.

Društvo sv. Barbare v Eygelshovenu je slavilo 25 let obstoja s prireditvijo v Stadschouwburg v Heerlenu, na kateri so peli tudi koroški pevci. V nedeljo 27. julija smo imeli slovesno mašo v farni cerkvi.

Obisk koroškega zborá „Slavček” nas je tudi letos zelo razveselil. Lepe koroške pesmi je oddajal tudi tukajšnji radio Maasricht.

NEMČIJA

V juliju smo doživeli prve povojne slovenske kulturne prireditve. Priliko in pobudo za to je dal obisk pevskega zborá s Koroške.

V Gladbecku smo se zbrali v Kolpingovi dvorani. Iz bližnje in daljne okolice smo prišli skupaj in tudi Nemcev je bilo precej med nami. Slovenska pesem je vlekla vse. Pevce, rojake in nemške goste je pozdravil g. Joža Dobravec. Č. g. Tensundern je pozval navzoče Slovence, da se spet oklepejo domačih društev in si s kulturnim delom ustvarijo zabavo in razvedrilo, ki je človeku potrebno. Nemcem je pojasnil, kakšno je bilo nekdanje slovensko kulturno delovanje Slovencev v Westfaliji. Nato so peli pevci naše nepozabno lepe pesmi. Po odmoru nam je dr. Joško Tischler pokazal lepe barvaste slike. Zbor je zapel še koroške narodne pesmi in vsa dvorana je zaključila to prireditev s pesmijo: „Hej Slovenci, naša reč slovenska živo klije!”

V nedeljo 20. julija je bila prireditev v

Naša luč

obiskuje Slovence po Zapadni Evropi. Izide vsak mesec. — Založila Družba sv. Mohorja v Celovcu. Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. — Tisk: Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. Printed in Austria

drugi koloniji, v Meersbecku. Ob slovenski pesmi je številne udeležence prevzelo navdušenje. Koliko let že niso čuli tako lepega petja! Solze so prišle v oči tudi moškim. Naj bodo ti lepi dnevi temelj novi bodočnosti in novi skupnosti naših izseljencev!

Kako je bilo na Veliki Šmaren v Kevelarju, popišem prihodnjič.

UREDNIŠKI KOTIČEK:

P. A.: „Iz tihih ur“ pride na vrsto v prihodnji številki „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

Krasno darilo za vsakega rojaka je nedavno natisnjeni molitvenik VEČNO ŽIVLJENJE. 656 strani na finem papirju. 38 šilingov izvod. Naročaj: M. Hočevár, Camp, Spittal/Drau, Austria.

ZA DOBRO VOLJO

UBOGI MOZJE!

„Kaj se ti je pa naredilo, da si tako neznansko obvezan? Tak si, ko če bi bil na soški fronti!”

„O, nič hudega ni bilo. Le svoji ženki sem hotel povedati svoje mnenje!”

ZNATI MORA!

Pri vojakih je bilo.

„Dopust bi rad? Zakaj neki?”

„Klali bomo doma, gospod kaplar.”

„Zaradi svinj gospod stotnik ne dovoli dopusta. Zapišiva raje — smrt bližnje sorodnice.”

DOBER POKLIC

„Kaj boš postal, Janezek, ko boš velik?”

„Mati vedno pravijo: Ti boš ravno tak koštrun kot tvoj oče!”

RAČUNSTVO

Stari profesor šantel, ki je učil na goriški gimnaziji računstvo, je pridigal zapravljivim študentom:

„Taka je vaša matematika: Oče sešteva, sin odšteva in če oče ne množi, sin kmalu vse razdeli.”

MOŽJE SE HVALIJO

„Moja žena je res varčna. To blazino na divanu je sešila iz lanske plesne obleke.”

„To ni nič. Moja žena je pa iz ene blazine sešila dve plesni obleki.”

BAHAČ

Prvi otrok: „Naša mama zna igrati na klavir vaša pa ne.”

Drugi otrok: „Naša mama lahko vzame vse zobe iz ust, vaša pa ne.”

ČUDNO

Ko je bila teta iz mesta na obisku, so se razgovarjali tudi o spanju in o veliki vrednosti zgodnjega spanja. Pa pravi teta: „Jaz grem navadno s kokošmi spat.” — Petletni Jožek pa začudeno vpraša: „Čudno, tega pa ne razumem. Povej mi, tetka, kako pa zležeš na grede.”

UGANKE

1. Nekoliko je globoko in rep ima?
2. Nekoliko je globoko in nič repa nima?
3. Zelo je globoko in dva repa ima?
4. Prav nič ni globoko in nima ne repa ne glave?

Rešitev:

1. Zlica; 2. Zlica; 3. Zlica z odlomljenim repom; 4. Neumna misel.